

Susret s biskupima, svećenicima, Bogu posvećenim muškarcima i ženama te pastoralnim djelatnicima

Svetište Presvete Djevice Libanonske

Predraga braćo u biskupstvu,
svećenici, redovnici i redovnice,
braćo i sestre, dobar vam dan! *Dobar vam dan! (Na arapskom.)*

S velikom radošću susrećem se s vama tijekom ovoga putovanja koje nosi geslo: “Blago mirotvorcima!” (Mt 5,9). Crkva u Libanonu, ujedinjena u svojoj raznolikosti lica, ikona je tih riječi, kako je govorio sveti Ivan Pavao II., tako privržen vašem narodu: “U današnjem Libanonu vi ste odgovorni za nadu” (*Poruka građanima Libanona, 1. svibnja 1984.*), te dodao: “Ondje gdje živite i radite stvarajte ozračje bratstva. Bez naivnosti, znajte iskazati povjerenje drugima i budite stvaratelji novih putova kako bi trijumfivala snaga oprostjenja i milosrđa koja pobjeđuje”.

Svjedočanstva koja smo čuli – hvala svakome od vas! – govore nam da te riječi nisu bile uzaludne, nego su naišle na slušatelje i odgovor, jer ovdje se i dalje gradi zajedništvo u ljubavi.

U riječima Patrijarha, na kojima mu od srca zahvaljujem, možemo prepoznati korijen te ustrajnosti koju simbolizira tiha pećina u kojoj se sveti Šarbel molio pred likom Bogorodice, kao i ovo svetište u Harissi, znak jedinstva za sav libanonski narod. Upravo u tome što s Marijom stojimo podno Isusova križa (usp. Iv 19,25), naša molitva – nevidljivi most koji sjedinjuje srca – daje nam snagu da nastavimo nadati se i raditi, čak i onda kada oko nas grmi buka oružja, a same životne potrebe postaju izazov.

Jedan od simbola na logotipu ovoga putovanja jest sidro. Na njega se papa Franjo često pozivao u svojim govorima kao na znak vjere koja omogućuje uvijek ići dalje, pa i u najmračnijim trenucima, sve do neba. Govorio je: “Naša je vjera sidro u nebu. Naš je život usidren na nebu. Što nam je činiti? Držati se užeta. (...) I idemo naprijed jer smo sigurni da naš život ima sidro na nebu, na onoj obali na koju ćemo stići” (*Opća audijencija, 26. travnja 2017.*). Ako želimo graditi mir, usidrimo se na nebo i, čvrsto upravljani prema njemu, ljubimo bez straha da ćemo izgubiti ono što prolazi i darujemo bez mjere.

Iz tih korijena, snažnih i dubokih poput korijena cedrova, raste ljubav i, uz Božju pomoć, rađaju se konkretna i postojana djela solidarnosti.

Otac Youhanna govorio nam je o Debbabiyéu, malom selu u kojem vrši svoje svećeničko poslanje. Ondje, usprkos krajnjem siromaštvu i pod prijetnjom bombardiranja, kršćani i muslimani, Libanonci i Sirijci, jedni drugima stoje na raspolaganju. On je sam spomenuo sirijsku novčanicu pronađenu u vrećici za milostinju zajedno s libanonskim novcem. To je važan detalj: podsjeća nas da u ljubavi svatko od nas ima nešto dati i nešto primiti te da nas uzajamno darivanje sve obogaćuje i približava Bogu. Papa Benedikt XVI., za svoga putovanja u ovu zemlju, govoreći o ujedinjujućoj snazi ljubavi i u časovima kušnje, rekao je: “Upravo sada treba slaviti pobjedu ljubavi nad mržnjom, oprosta nad osvetom, služenja nad vladanjem, poniznosti nad ohološću, jedinstva nad podjelom, te znati naše patnje pretvoriti

u vapaj ljubavi prema Bogu i milosrđa prema bližnjemu” (*Govor tijekom posjeta bazilici sv. Pavla u Harissi, 14. rujna 2012.*).

Samo se tako čovjek ne da satrti nepravdom i zloporabom, čak i onda kada je, kao što smo čuli, izdan od ljudi i organizacija koje bez ikakve grižnje savjesti zarađuju na očaju onih koji nemaju drugog izlaza. Samo se tako može ponovno nadati sutrašnjici, unatoč težini sadašnjosti koju je teško nositi. Pritom mislim i na odgovornost koju svi na taj način imamo prema mladima. Važno je poticati njihovu prisutnost, i u crkvenim strukturama, cijeneći njihov novi doprinos i dajući im prostora. I potrebno je, usred ruševina svijeta sa svojim bolnim slomovima, ponuditi im konkretne i ostvarive mogućnosti novoga početka i rasta u budućnosti.

Loren nam je govorila o svom zauzimanju za pomoć migrantima. I sama migrantica, već se dugo trudi podupirati one koji su, ne po vlastitom izboru, nego iz nužde, morali ostaviti sve kako bi daleko od doma tražili moguću budućnost. Priča Jamesa i Lele, koju nam je ispričala, duboko nas dira i razotkriva užas onoga što rat čini u životima tolikih nedužnih ljudi. Papa Franjo u svojim nas je govorima i spisima više puta podsjetio da pred takvim tragedijama ne smijemo ostati ravnodušni, da njihova bol dotiče i nas i tiče se i nas. S jedne strane, njihova hrabrost govori nam o Božjem svjetlu koje, kako je rekla Loren, sja i u najmračnijim trenucima; s druge strane, ono što su proživjeli obvezuje nas da se zauzmemo kako nitko više ne bi morao bježati iz svoje zemlje zbog besmislenih i okrutnih sukoba i kako se onaj tko pokuca na vrata naših zajednica nikada ne bi osjećao odbačenim, nego prihvaćenim riječima koje je Loren citirala: “Dobro došao kući!”

O tome nam svjedoči i sestra Dima koja je, pred izbijanjem nasilja, odlučila ne napustiti kamp, nego zadržati otvorenu školu pretvarajući ju u mjesto primanja izbjeglica i iznimno djelotvorno središte odgoja. U tim prostorijama se, uz materijalnu pomoć, uči i podučava dijeliti “kruh, strah i nadu”, voljeti usred mržnje, služiti čak i u umoru te vjerovati u drukčiju budućnost, iznad svakog očekivanja. Crkva u Libanonu uvijek je posebno njegovala obrazovanje. Ohrabrujem vas sve da nastavite to pohvalno djelo, posebice pružajući priliku onima u potrebi bez sredstava, onima u krajnjim situacijama, s odlukama prožetim najvelikodušnijom ljubavi, da obrazovanje uma uvijek prati odgoj srca. Sjetimo se da je naša prva škola Križ, a jedini učitelj Krist (usp. Mt 23,10).

Otac Šarbel, govoreći o svom iskustvu apostolata u zatvorima, rekao je da upravo tamo, gdje svijet vidi samo zidove i zločine, u očima zatvorenika – ponekad izgubljenima, ponekad obasjanima novom nadom – vidimo nježnost Oca koji se nikada ne umara opraštati. I doista je tako: vidimo Isusovo lice koje se odražava u onome koji trpi i u onome koji se brine za rane koje je život nanio.

Uskoro ćemo učiniti simboličan čin predaje Zlatne ruže ovom svetištu. To je drevan čin, koji među svojim značenjima ima i ono da nas potakne da svojim životom budemo miris Kristov (usp. 2Kor 2,14). Pred ovom slikom pada mi na pamet miris koji dolazi sa libanonskih stolova, poznatih po raznolikosti jela koja nude i po snažnoj zajedničkoj dimenziji dijeljenja. To je miris sastavljen od tisuću mirisa koji zadivljuju svojom različitosti, a ponekad i svojim skladom. Takav je Kristov miris. Nije to skupocjeni proizvod namijenjen nekolicini koji si ga mogu priuštiti, nego aroma koja se širi s velikodušne trpeze na kojoj ima mjesta za mnoga različita jela i s koje svi mogu zajedno uzimati.

Neka to bude duh obreda koji se spremamo izvršiti, a još više duh s kojim se svakoga dana trudimo živjeti ujedinjeni u ljubavi.